

[Tyroll]

karrosserifabrikken vil betyde en reduktion fra 1.030 ansatte til totalt ca. 60 ansatte. I Tyskland kan man påvise lignende resultater.

Her i landet er der en lignende udvikling i gang. Gennemførelsen af databehandling truer beskæftigelsen inden for HK-området, og det grafiske område er tilsvarende hårdt ramt. De Forenede Bryggerier søger at score en kæmperationaliseringsgevinst på deres nye tapperi i Fredericia. Der vil blive lagt op til en omfattende mandskabsreduktion i forhold til produktionen i København. Hvor omfattende den bliver, kommer selvfølgelig helt til at afhænge af, om fagforeningerne og forbundene kan kæmpe hårdt imod disse mandskabsnedskæringer. Men det ændrer intet ved, at der overhovedet ingen perspektiver er i regeringens politik, hos socialdemokratiet, i forhold til dette, at man har en omfattende udvikling i strukturarbejdsløsheden. Der er ingen foranstaltninger, der lægger op til en løsning af disse problemer.

Det er ret så beklageligt, og det spørgsmål, man må stille socialdemokratiet over for, er faktisk, hvordan man egentlig agter at løse dette problem, når man har sat hensynet til profitudviklingen som det afgørende for en retablering af den fulde beskæftigelse, som må siges at være umulig i det kapitalistiske samfund. Regeringen og socialdemokratiet har ingen perspektiver med hensyn til en løsning af dette problem.

Det borgerlige, kapitalistiske, repræsentative demokrati accepterer således den udvikling i arbejdsløshedsproblemet, jeg her har skitseret, accepterer, at store dele af arbejdstyrken ikke kan finde beskæftigelse. Det viser tydeligt, hvis ærinde dette system går. Det er kapitalens demokrati, det har intet med arbejdernes demokrati at gøre. Et arbejderdemokrati ville aldrig acceptere en sådan udstødning, ville aldrig acceptere, at den produktion af livsværdier på i kroner og øre vel 25 mia kr. eller mere, som arbejdskraften kunne levere, ikke blev udnyttet.

Også inden for det nuværende system er der alternativer at pege på i forhold til den arbejderfjendske politik, som regeringen står for. Vi har nævnt dem i tidligere debatter. Vi har nævnt muligheden for indgreb mod skattefiduser, mod kapitalgevinster, afskaffelse af de arbejdsløshedsskabende kapitaltilskud, genoprettelse af dyrtidsreguleringen, stop for spekulation mod folks boliger. Det kunne

dreje sig om aktiviteter i retning af sikring af nybyggeriet, af byfornyelsen, af energiforsyningen gennem alternative energiformer, skibsbygningsprogrammer med et supplerende færgesystem uden bro osv. Det kunne også dreje sig om aktiviteter i den offentlige sektor som opnormering af daginstitutionerne og plejehjemmene, øget hjemmehjælp og nedsat arbejdspress for disse hjemmehjælpere, forbedret sundhedsvæsen med fremskyndelse af ansættelser ved bedriftssundhedstjenesten – vel at mærke VS' arbejdstyrede bedriftssundhedstjeneste – fjernelse af tidligere nedskæringer i folkeskolen og gennemførelse af børnehaveklasse overalt.

Ja, der var såmænd nok at tage fat på, hvis man ville udnytte denne arbejdskraftreserve, som man har været med til at fremprovokere. Men regeringen er kolossalt passiv eller handler direkte modsat ved at beskære de økonomiske rammer for f. eks. kommunerne, således som denne regering har gjort det. Således animeret af regeringen gør flere kommuner deres bedste for at hindre forbedringer af den offentlige service.

Som eksempel kan nævnes Kommuneforeningen i Københavns omegn, der blæser til fælles offensiv over for pædagoger og forældre, der forsøger at få forbedringer igennem på daginstitutionerne. Kommunerne skal gennem fælles fodslag om normeringerne undgå at blive spillet ud imod hinanden, eller, som man også kan se det: de lokale forældreinteresser skal holdes i ave.

Nej, det er en tomhændet regering, vi står over for, absolut ingen perspektiver for de strukturarbejdsløse. Ikke så meget som en overvejelse om nedsættelse af arbejdstiden som følge af den omfattende udstødning fra arbejdsmarkedet kunne man tænke sig fra den side. Man modvirker det i ret høj grad i overenskomstforhandlingerne gennem sin placering i LO.

Problemerne er alvorlige, for det er ikke nogen tilfældig udstødning af arbejdskraften, der er tale om. Socialforskningsinstituttets undersøgelse af arbejdskraftens mobilitet viser, at det især er de ældre, kvinderne og de dårligt uddannede, der bliver udstødt. Det er de beskæftigelsesmæssigt vanskeligt stillede, der skubbes ud. Jobtilbud m. m. er ingen løsning på disse problemer, der hænger sammen med et manglende ønske om at tilpasse